

KONVENSJON NR 178 OM TILSYN MED SJØFOLKS ARBEIDS- OG LEVEVILKÅR

Den internasjonale arbeidsorganisasjons generalkonferanse, som Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå har sammenkalt i Genève, og som har trådt sammen til sin 84. sesjon den 8. oktober 1996,

som merker seg endringene i skipsfartsnæringens natur og, som følge av dette, forandringene i sjøfolks arbeids- og levevilkår etter at konvensjonen om arbeidstilsyn for sjømenn, 1926, ble vedtatt, og

som minner om bestemmelsene i konvensjonen og rekommandasjonen om arbeidstilsyn, 1947, rekommandasjonen om arbeidstilsyn i gruve- og transportvirksomhet, 1947, og konvensjonen om minste standarder for handelsskip, 1976, og

som minner om ikrafttredelsen av FNs havrettskonvensjon, 1982, den 16. november 1994, og

som har besluttet å vedta visse forslag om revisjon av konvensjonen om arbeidstilsyn for sjømenn, 1926, punkt 1 på dagsorden for sesjonen, og

som har bestemt at disse forslag skal gis form av en internasjonal konvensjon som kun skal gjennomføres av flaggstater,

vedtar i dag, den 22. oktober 1996, følgende konvensjon som kan kalles Konvensjonen om arbeidstilsyn for sjøfolk, 1996:

Del I. Anvendelsesområde og definisjoner

Artikkel 1

1. Med mindre annet er bestemt i denne artikkelen, gjelder denne konvensjonen ethvert sjøgående skip, enten det er offentlig- eller privateid, som er registrert i territoriet til en medlemsstat der konvensjonen er i kraft og som driver transport av passasjerer eller gods i handelsøyemed eller brukes til annet kommersielt formål. Etter denne konvensjonen, ansees et skip som står oppført i registeret til to medlemsstater for å være registrert i territoriet til den medlemsstaten hvis flagg det seiler under.
2. Nasjonal lovgivning skal bestemme hvilke skip som skal betraktes som sjøgående skip etter denne konvensjonen.
3. Denne konvensjonen gjelder sjøgående slepebåter.
4. Denne konvensjonen gjelder ikke fartøy mindre enn 500 bruttotonn og, når de ikke navigeres, fartøy såsom oljerigger og boreplattformer. Avgjørelsene av hvilke fartøy som dekkes av dette punktet, skal tas av den sentrale koordinerende myndigheten i samråd med de mest representative organisasjonene for rederier og sjøfolk.

5. I den grad den sentrale koordinerende myndighet finner det gjennomførbart, etter å ha rådført seg med de representative organisasjonene av fiskebåteiere og fiskere, skal bestemmelsene i denne konvensjonen gjelde for kommersielle maritime fiskefartøy.

6. I tilfelle tvil om skip skal ansees for å være beskjeftiget med kommersielle maritime operasjoner eller kommersielt maritimt fiske etter denne konvensjonen, skal spørsmålet avgjøres av den sentrale koordinerende myndighet etter at den har rådført seg med berørte rederiers, sjøfolks og fiskeres organisasjoner.

7. Etter denne konvensjonen:

1. betyr uttrykket «sentral koordinerende myndighet» statsråder, departementer eller andre offentlige myndigheter med fullmakt til å fastsette og føre tilsyn med gjennomføringen av forskrifter, pålegg eller annen instruks med lovs kraft vedrørende tilsyn med sjøfolks arbeids- og levevilkår i forhold til ethvert skip som er registrert i medlemsstatens territorium;
2. betyr «inspektør» enhver statstjenestemann eller annen offentlig embets- eller tjenestemann med ansvar for å føre tilsyn med enhver side ved sjøfolks arbeids- eller levevilkår samt enhver behørig legitimert person som utfører inspeksjon for en institusjon eller organisasjon som er godkjent av den sentrale koordinerende myndighet i henhold til artikkel 2, punkt 3;
3. omfatter uttrykket «lovbestemmelser» foruten lover og forskrifter, også voldgiftskjennelser og kollektive avtaler som får lovs kraft;
4. betyr ordet «sjøfolk» personer som er ansatt i enhver stilling ombord på et sjøgående skip som kommer inn under konvensjonen. I tilfelle tvil om kategorier av personer skal betraktes som sjømenn etter denne konvensjonen, skal spørsmålet avgjøres av den sentrale koordinerende myndighet etter at den har rådført seg med berørte rederiers og sjøfolks organisasjoner;
5. betyr uttrykket «sjøfolks arbeids- og levevilkår» forhold vedrørende bl.a. standarder for vedlikehold og renslighet i oppholds- og arbeidsområder ombord, minstealder, ansettelsesavtale, mat og forpleining, innredning, rekruttering, bemanning, kvalifikasjoner, arbeidstid, legeundersøkelse, forebygging av yrkesulykker, legehjelp, sykdoms- og ulykkesstønader, sosial velferd og beslektede spørsmål, hjemreise, ansettelsesvilkår og betingelser som er underlagt nasjonale lover og forskrifter, og foreningsfrihet slik den er definert i Den internasjonale arbeidsorganisasjons konvensjon om foreningsfrihet og vern av organisasjonsretten, 1948.

Del II. Organisering av tilsyn

Artikkel 2

1. Enhver medlemsstat som konvensjonen gjelder for skal opprettholde et system for tilsyn med sjøfolks arbeids- og levevilkår.

2. Den sentrale koordinerende myndighet skal samordne inspeksjoner som helt eller delvis angår sjøfolks arbeids- og levevilkår og skal fastsette prinsipper som skal overholdes.

3. Den sentrale koordinerende myndighet skal i alle tilfelle være ansvarlig for inspeksjon av sjøfolks arbeids- og levevilkår. Den kan autorisere offentlige etater eller andre organisasjoner

som den anerkjenner som kompetente og uavhengige, til å utføre inspeksjoner av sjøfolks arbeids- og levestandard på dens vegne. Den skal opprettholde en liste over slike institusjoner eller organisasjoner og gjøre denne tilgjengelig for offentligheten.

Artikkel 3

1. Hver medlemsstat skal sørge for at samtlige skip som er registrert i dens territorium blir kontrollert med maksimalt tre års mellomrom og, når det er gjennomførbart, årlig, for å verifisere at sjøfolks arbeids- og levestandard ombord er i samsvar med nasjonale lover og forskrifter.

2. Dersom en medlemsstat mottar klage eller får bevis for at et skip som er registrert i dens territorium, ikke er i samsvar med nasjonale lover og forskrifter vedrørende sjøfolks arbeids- og levestandard, skal medlemsstaten treffe tiltak for å kontrollere skipet så snart som praktisk mulig.

3. I tilfeller av vesentlige forandringer i konstruksjon eller innredning, skal skipet kontrolleres innen tre måneder etter slike endringer.

Artikkel 4

Enhver medlemsstat skal oppnevne inspektører som er kvalifisert til å utføre sine oppgaver og skal treffe nødvendige tiltak for å forvisse seg om at et tilstrekkelig antall inspektører er tilgjengelige til å oppfylle kravene i denne konvensjonen.

Artikkel 5

1. Inspektører skal ha slik status og tjenesteforhold som sikrer at de er uavhengige av regjeringsskifter og utilbørlig ekstern påvirkning.

2. Behørig legitimerede inspektører skal gis myndighet til:

1. å gå ombord i skip registrert i medlemsstatens territorium og få tilgang til områder påkrevd for inspeksjon;
2. å utføre enhver undersøkelse, kontroll eller stille de spørsmål de måtte mene er nødvendig for å forvisse seg om at lovgivningen blir nøye overholdt;
3. å kreve at mangler blir rettet opp; og
4. der de har grunn til å tro at en mangel utgjør en vesentlig fare for sjøfolks helse og sikkerhet, å forby, med forbehold om eventuell adgang til å innklage saken for en rettslig eller administrativ myndighet, et skip å forlate havn inntil nødvendige tiltak blir truffet, idet skipet ikke holdes tilbake eller forsinkes uten rimelig grunn.

Artikkel 6

1. Når en inspeksjon utføres eller når tiltak treffes etter denne konvensjonen, skal enhver rimelig anstrengelse gjøres for å sikre at et skip ikke holdes tilbake eller forsinkes uten rimelig grunn.

2. Dersom et skip holdes tilbake eller forsinkes uten rimelig grunn, skal rederiet eller den som driver skipet ha rett til erstatning for ethvert tap de måtte lide. I ethvert tilfelle av påstått urimelig tilbakeholdelse eller forsinkelse, skal bevisbyrden påhvile rederiet eller den som driver skipet.

Del III. Straff

Artikkel 7

Nasjonale lover eller forskrifter skal fastsette passende straff for brudd på lovgivningen som håndheves av inspektører og for å hindre inspektører i å utføre deres plikter, og slik straff skal fullbyrdes effektivt.

Inspektører skal etter eget skjønn kunne gi advarsel og råd istedenfor å gå til eller anbefale rettslige skritt.

Del IV. Rapportering

Artikkel 8

1. Den sentrale koordinerende myndigheten skal føre fortegnelser over inspeksjoner av sjøfolks arbeids- og levevilkår.

2. Den skal offentliggjøre en årlig rapport over tilsynsvirksomheten, herunder en liste over institusjoner og organisasjoner som er godkjent til å utføre inspeksjoner på dens vegne. Rapporten skal offentliggjøres innen et rimelig tidsrom etter vedkommende års slutt og i alle tilfeller innen seks måneder.

Artikkel 9

1. Inspektører skal sende inn en rapport fra hver inspeksjon til den sentral koordinerende myndighet. En kopi av rapporten på engelsk eller på skipets arbeidsspråk skal leveres til skipsføreren og en annen kopi skal slås opp på skipets oppslagstavle for mannskapets orientering eller sendes til deres representanter.

2. I tilfelle inspeksjon som følge av en alvorlig hendelse, skal rapporten innsendes så snart som praktisk mulig, men senest én måned etter at inspeksjonen ble avsluttet.

Del V. Sluttartikler

Artikkel 10

Denne konvensjonen erstatter rekommandasjonen om arbeidstilsyn for sjømenn, 1926.

Artikkel 11

De formelle ratifikasjoner av denne konvensjonen skal oversendes Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå til registrering.

Artikkel 12

1. Denne konvensjonen skal binde bare de medlemsstater i Den internasjonale arbeidsorganisasjon som har fått registrert sine ratifikasjoner hos Generaldirektøren.
2. Den skal tre i kraft 12 måneder etter den dag da to medlemsstaters ratifikasjoner er blitt registrert hos Generaldirektøren.
3. Deretter skal denne konvensjonen tre i kraft for enhver medlemsstat 12 måneder etter den dag da medlemsstatens ratifikasjon ble registrert.

Artikkel 13

1. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjonen kan si den opp når 10 år er gått fra den dag da konvensjonen trådte i kraft, ved å sende melding om dette til registrering hos Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå. Slik oppsigelse trer ikke i kraft før ett år etter at den er blitt registrert.
2. Enhver medlemsstat som har ratifisert denne konvensjonen, og som ikke gjør bruk av den oppsigelsesrett som er fastsatt i denne artikkel innen ett år etter utgangen av den 10-årsperioden som er nevnt i foregående punkt, er bundet for ytterligere 10 år, og kan deretter si opp denne konvensjonen ved utgangen av hver 10-årsperiode på de vilkår som er fastsatt i denne artikkel.

Artikkel 14

1. Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal underrette alle medlemsstater av Den internasjonale arbeidsorganisasjon om registreringen av alle ratifikasjoner og oppsigelser som er sendt ham av organisasjonens medlemsstater.
2. Når Generaldirektøren underretter medlemsstatene i organisasjonen om registreringen av den andre ratifikasjon som er sendt ham, skal han gjøre medlemsstatene oppmerksom på hvilken dato konvensjonen vil tre i kraft.

Artikkel 15

Generaldirektøren for Det internasjonale arbeidsbyrå skal sende Generalsekretæren for De forente nasjoner fullstendige opplysninger om alle ratifikasjoner og oppsigelser som registreres av ham etter reglene i de foregående artikler, for registrering i samsvar med artikkel 102 i De forente nasjoners pakt.

Artikkel 16

Styret for Det internasjonale arbeidsbyrå skal, når det finner det nødvendig, legge fram for Arbeidskonferansen en melding om hvordan denne konvensjonen har virket og undersøke om

det er ønskelig å sette spørsmål om hel eller delvis revisjon av konvensjonen på konferansens dagsorden.

Artikkel 17

1. Dersom Arbeidskonferansen vedtar en ny konvensjon som helt eller delvis endrer denne konvensjonen og intet annet er bestemt i den nye konvensjonen, skal:

1. en medlemsstats ratifikasjon av den nye reviderte konvensjonen ipso jure innebære en øyeblikkelig oppsigelse av denne konvensjonen uten hensyn til reglene i artikkel 13 ovenfor, forutsatt at den nye, reviderte konvensjonen er trådt i kraft;
2. denne konvensjonen ikke lenger kunne ratifiseres av medlemsstatene fra den dag da den nye, reviderte konvensjonen trer i kraft.

2. Denne konvensjonen skal i alle tilfelle fortsatt være i kraft i sin nåværende form og med sitt nåværende innhold for de medlemsstater som har ratifisert den, men som ikke har ratifisert den reviderte konvensjonen.

Artikkel 18

De engelske og franske versjoner av teksten i denne konvensjonen har lik gyldighet.